Er zijn ontdekkingstochten en avonturen die niet in de geschiedenisboeken worden vermeld, maar wel de moeite waard zijn om te onthouden vanwege hun grootsheid en onbevreesdheid. Eén daarvan is het verhaal van Alberto Maria De Agostini.

Geboren in 1883 in een klein stadje in de regio Piemonte in Noord-Italië nabij de Alpen, heeft altijd een passie gehad voor bergbeklimmen en avontuur.

Als Salesiaanse priester werd hij in 1909 als missionaris gestuurd naar Tierra del Fuego, een van de meest onherbergzame en ongerepte plekken ter wereld.

In deze afgelegen regio van de wereld hadden de salesianen de missie om de laatste overlevenden van de etnische groepen Ona, Tewelce, Yaghan en Alakaluf (die ten onrechte werden vervolgd door de Europese avonturiers) te beschermen en evangeliseren.

Gebruik makend van zijn uitgebreide culturele achtergrond, wijdde hij zich ook aan exploratie en improviseerde, afhankelijk van de behoeften van het moment. Hij was etno-antropoloog, geograaf, botanicus maar ook fotograaf en filmmaker om te getuigen van zijn missie in Tierra del Fuego.

Tierra del Fuego, een van de meest onherbergzame en ongerepte plekken ter wereld

Vuurland is een zeer ingewikkeld doolhof van bergachtige eilanden, half bedekt met ijs die op de zuidelijke breedtegraden afdalen naar de zee. Het is te vergelijken met Groenland en Spitsbergen in Italië. Het is een waar paradijs voor de natuuronderzoeker maar ook een zeer opmerkelijk gebied voor de productie van veeteelt.

De bossen zijn er zo talrijk waardoor er geen gebrek is aan hout voor de bouw.

Er zijn veel pelsdieren en de zeefauna is er overvloedig. De rivieren bevatten forel, zalm en hier en daar een bever. Op de rotsachtige kliffen zijn ook pinguïns en zeeleeuwen te zien.

Het gebied bestaat voor het grootste deel uit dor gras, waar alleen guanacos (= een wilde lama vergelijkbaar met een alpaca) en schapen zich mee kunnen voeden. Verder is het landschap ruig te noemen met meren, rivieren, gletsjers en ijzige bergen. Historisch gezien was de veehouderij (schapen) de belangrijkste economische activiteit in zuidelijk Argentinië.

Dit eiland is voor de helft van Argentinië (ongeveer 22.000 vierkante kilometer). De Straat van Magellan met het mooie stadje Punta Arenas (25.000 inwoners) behoort geheel toe aan Chili.

De uitgestrekte archipel, die meer dan 70.000 vierkante kilometer meet, is niet alleen politiek verdeeld in ongelijke delen tussen Chili en Argentinië, maar kan ook worden gezegd dat ze dwars in twee groepen is verdeeld door middel van het Beaglekanaal.

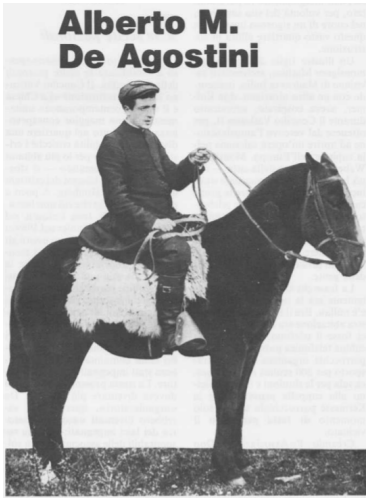

Alberto de Agostini, een missionaris met passie voor bergbeklimmen en avontuur

Alberto Maria de Agostini is geboren in de stad Pollone op 2 november van 1883.

Hij stierf in Turijn op eerste kerstdag 1960. Hij werd 77 jaar.

Hij was priester en Salesiaan van Don Bosco

Als salesiaan - missionaris arriveerde hij in februari 1910 in Punta Arenas (Chili). Hij woonde in Tierra del Fuego en Patagonië , tussen Chili en Argentinië.

Naast zijn taken als salesiaan was hij de eerste persoon die verschillende bergtoppen, gletsjers en zeegebieden bereikte of ontdekte. Hij organiseerde ook expedities naar Tierra del Fuego waar hij als eerste bergtoppen verkende die enkel via sommige kaarten bekend waren.

Hij ontdekte door zijn expedities weer nieuwe toppen die nog niet gekend waren. Hierdoor hebben velen hun naam te danken aan de salesiaanse missionaris.

Hij slaagde er ook in om als eerste de top van de berg Olivia te bereiken in 1913. Een eerste poging om deze bergtop te bereiken dateert uit 1902, door twee van de Bridges-broers. De berg Olivia is de hoogste top van de bergen rond Ushuaia, in de bergketen die in het noorden aan de stad grenst.

De berg heeft vier klimroutes, allemaal met een niet te verwaarlozen moeilijkheidsgraad. Onder klimmers wordt de beklimming van deze berg enkel aanbevolen aan experts. Omwille van de steile rotspartijen die in de winter zelfs op de meest verticale wanden met sneeuw bedekt is.

Als fotograaf heeft hij uitputtend werk verricht door de natuurlijke landschappen van een tot dan toe bijna onbekend gebied en de inheemse stammen van de plaats grafisch vast te leggen. Zijn werk won prijzen in Italië en Brazilië en er werden tentoonstellingen gehouden in verschillende steden in Chili.

Hij heeft 22 boeken en geschreven werken achtergelaten in het Italiaans, Duits en Spaans; een kostbare verzameling van enkele honderden foto's; en een documentaire.

Er is ook een Alberto de Agostini National Park in het westelijke deel van Tierra del Fuego naar hem vernoemd.

Alberto onderhield ook een lange en diepe relatie met de inheemse bevolking van Tierra de Fuego. Hij had een goed contact met de Selknam.
(de Yámana , Alacalufes , Tehuelches en Araucanians).

In verschillende werken beschreef en portretteerde hij hen door middel van talrijke foto's.

De Selknam- kinderen waren de grootste zorg van Alberto María de Agostini.

Hij diende verschillende openbare klachten in tegen degenen die misdaden tegen de inheemse bevolking hadden gepleegd. De zogenaamde selk’nam genocide.

De Selk'nam of Onas zijn Indiaanse mensen die, tot het begin van de 20e eeuw leefde in het noorden en midden van het Grote Eiland van Tierra del Fuego, in het zuidelijke puntje van het Amerikaanse continent , in Argentinië en Chili .

Het waren oorspronkelijk nomaden, jagers en verzamelaars.

Tegen de selk’nam vonden in de tweede helft van de 19e eeuw en begin 20e eeuw handelingen plaats die kunnen worden gedefinieerd als genocide (= daad die gepleegd wordt met als doel een nationale, etnische, raciale of religieuze groep geheel of gedeeltelijk te vernietigen).

Tegen het einde van de 19e eeuw trok het grote eiland Tierra del Fuego de aandacht van grote veehouderijen. De introductie van de schapenboerderijen zorgde voor sterke conflicten tussen de inboorlingen en de Britse , Argentijnse en Chileense kolonisten.

De grote schapenbedrijven betaalden een pond sterling voor elke dode selknam. Hun dood werd bevestigd door de handen of oren van de slachtoffers te presenteren.

De noordelijke stammen waren de eersten die werden getroffen en begonnen een migratiegolf naar het uiterste zuiden van het eiland om te ontsnappen aan de bloedbaden.